

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΓΗΣ Α. ZENNEBRAIY

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια και τέλος)

— 'Ο κύριος! 'Ο κύριος! αντήχησε μιά φωνή απ' άκρη σ' άκρη στην έπαυλη.

Και όλοι έτρεξαν έξω για να ύποδεχτούν τον κ. Ντουμάν.

'Ο κ. Γκαζι ό ίδιος του άνοιξε την πόρτα του άμαξιού και ό κ. Ντουμάν τον άγκάλιασε καθώς και τον Εύτύχιο. Κατόπιν πλησίασαν ή Μηλιά κι' ό Γιαννάκης πού του φίλησαν τó χέρι και πού τους άγκάλιασε κι' αϊτός.

— 'Ελα μαζί μου, άγαπητέ μου Άνδρέα, είπε ό κ. Ντουμάν στο νεαρό φίλο και τον πήρε μαζί του στο γραφείο του. 'Εκεϊ τον έβαλε να καθήση απέναντί του και έπρόσθεσε:

— Τά πετράδια τά πούλησα πολύ πιό άκριβά απ' ό,τι περίμενα. 'Εφτά έκατομμύρια φράγκα και κατέθεσα τά χρήματα στην Τράπεζα. Θα έχης διακόσιες χιλιάδες φράγκα εισόδημα τó χρόνο. Είσαι εύχαριστημένος;... Σου έφερα πίσω τó κουτί... Θα τó χαρίσης στη γυναίκα σου όταν παντρευτής... 'Εχει άξία όμως, μου είπαν, έβδομήντα χιλιάδες φράγκα τούλάχιστον.

— Και τά παιδιά; ρώτησε ζωηρά ό κ. Γκαζι.

— Τά παιδιά έχουν άλλα τόσα. 'Ησύχασε. Τώρα είνε πλούσια και φοβάμαι μήπως θελήσουν να πάνε να ζήσουν στην πατρίδα τους. Κατώρθωσα ν' ανακαλύψω και τή θειά τους. Είνε παντρεμένη μ' έναν ψωμά στη Χάβρη κι' έχει τέσσερα παιδιά. 'Ισως ό Γιαννάκης κ' ή Μηλιά θα προτιμήσουν να ζήσουν κοντά της. Ρώτησέ τους, σε παρακαλώ, σχετικώς. 'Εχω μεγάλη άνησυχία.

— Θα τά ρωτήσω και θα σας φέρω την άπάντησί τους, αλλά νομίζω πώς την ξέρω από τώρα.

'Ο κ. Γκαζι πήγε άμέσως και βρήκε τά παιδιά και τά ώδήγησε στο δάσος, κοντά στη λίμνη, για να τους μιλήση.

— 'Ακουσε, Μηλιά, άκουσε, Γιαννάκη, τους είπε. Τώρα είσατε κ' οί δυό σας πλούσιοι κι' ανεξάρτητοι, όπως κι' έγώ. 'Ο ευεργέτης σας κανόνισε την ύπόθεσί σας στην έντέλεια. Μπορείτε να πάτε όπου θέλετε... Τώρα δεν έχετε πειά άνάγκη κανένος.

— Μήπως σας άνέθεσαν να μάς πητε ότι μάς διώχνουν; ρώτησαν τά δυό παιδιά άνήσυχα.

— 'Απεναντίας, ό κ. Ντουμάν φοβάται μήπως θελήσετε να πάτε να ζήσετε με τους συγγενείς σας στη Χάβρη.

— 'Α! ώστε βρήκε τή θεία μας;

— Ναι, είνε παντρεμένη μ' έναν ψωμά στη Χάβρη. 'Ο άντρας της είνε αρκετά εύπορος και ζή καλά.

— 'Ωραία! είπε ή Μηλιά. 'Αφού μάλιστα είμαστε τώρα πλούσιοι, καθώς λέει ό κύριος, μπορούμε βέβαια να τής δώσουμε χρήματα.

— Μηλιά, δεν τής δίνουμε τó Βράχο; είπε ό Γιαννάκης.

— Πολύ γενναιόδωρος είσαι, Γιαννάκη! Πρώτα-πρώτα, ό Βράχος δεν είνε δικός μας κι' έπειτα ή θειά δεν θα μπορούσε να μη μέσα...

— 'Αλήθεια λές! Τότε άς τής χαρίσουμε τó σπίτι μας!

— 'Οχι! όχι! Θα τó κρατήσουμε... Στο σπίτι αυτό πεθάναν οί άγαπημένοι μας γονείς. Τó σπίτι αυτό μάς εΐδε εύτυχημένους και δυστυχημένους. 'Η θεία μας θα εύχαριστηθή πολύ άν τής δώσουμε μερικά χρήματα για να ζήση μ' αυτά όπου θέλει.

— Κι' άν θελήση να γυρίση στο Πλωμανάκ, δεν θα πάτε κι' εσείς μαζί της; ρώτησε ό κ. Γκαζι.

— 'Ωστε λοιπόν δεν μάς θέλουν πειά στη Λάνδη; ρώτησε ή Μηλιά χλωμιάζοντας. Γιατί μάς κάνετε αυτές τες έρωτήσεις;

— 'Απεναντίας, σας είπα, ό κ. Ντουμάν φοβάται μήπως εσείς δεν θελήσετε να μείνετε και γι' αυτό με έστειλε να σας ρωτήσω. Λοιπόν, θα μείνετε;

— 'Ολη μου τή ζωή! φώναξε ή Μηλιά.

— Κι' έγώ τó ίδιο! φώναξε κι'

ό Γιαννάκης. Θα θύμωνα πολύ, άν ήθελες, Μηλιά, να φύγουμε από δω!

— Δώστε μου τά χέρια σας, άγαπημένα μου παιδιά, είπε ό κ. Γκαζι, και πάμε τώρα να εύχαριστήσουμε τον ευεργέτη σας.

'Όταν μπήκαν κ' οί τρεις στο γραφείο του κ. Ντουμάν, ό κ. Γκαζι έρριξε τον Γιαννάκη και τή Μηλιά στην άγκαλιά του νεαρού των φίλου και του είπε:

— Φιλήστε τα, κ. Ντουμάν! Είνε τά παιδιά σας! Σας άγαπούν σαν πατέρα τους!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Περάσαν πέντε χρόνια...

'Ο κ. Ντουμάν κρατάει από τó μπράτσο μιά ώραία νέα και την ώδηγεί στο δάσος, κοντά στη λίμνη.

— Κάθησε έδω, κόρη μου, τής λέει δείχνοντάς της ένα πέτρινο πάγκο κάτω απ' τά δέντρα. Τί ώμορφη πού έγινες! Δεν τó είχα προσέξει ως τώρα... δεν είχα καν προσέξει ότι μεγάλωσες... Σε θεωρούσα πάντα για τήν μικρούλα Μηλιά πού ήξερες... 'Αλλά ό άνησιός μου Εύτύχιος, πού είνε τώρα άξιωματικός, ήρθε σήμερα και μου έξωμολογήθηκε ότι σ' άγαπά κι' ό,τι θέλει να σε κάνη γυναίκα του...

— Να με κάνη γυναίκα του!... 'Εγώ μιά ψαροπούλα να παντρευτώ τον άνησιό σας...

— 'Εγώ όμως θα είμαι πολύ εύτυχισμένος άν σε κάνω άνησιό μου...

— 'Αδύνατον, κύριε!

— Μά θα λυπηθή πολύ ό φτωχός Εύτύχιος.

— Και όμως δεν μπορώ να δεχτώ...

— Τί σ' έμποδίζει, Μηλιά; Δεν μπορείς να μου τó πης;

— Δεν θα τολμούσα ποτέ να σας τó πώ, είπε ή Μηλιά κοκκινίζοντας και χαμηλώνοντας τó κεφάλι της.

— Μήπως άγαπās κανέναν άλλο;

— Ναι, ψιθύρισε ή Μηλιά με δισταγμό.

— Κι' εκείνος σ' άγαπά;

— 'Α, όχι!... Αυτός είνε πολύ άνώτερός μου.

— Θα είνε σίγουρα ό κ. Γκαζι... 'Εσύ δεν ξέρεις κανέναν άλλο...

'Η Μηλιά δεν άπάντησε, αλλά τά μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα και σκέπαυε τó πρόσωπό της με τά χέρια της.

— 'Ελα, έλα, μην κλαίς! είπε ό κ. Ντουμάν. 'Εγώ θα τά κανονίσω όλα.

— 'Οχι! Δεν θέλω να του πητε τίποτε... Σας παρακαλώ πολύ να μη του τó πητε...

— Καλά... Καλά...

Και ό κ. Ντουμάν άρχισε να σφυρίζη εύθυμα κάποιο τραγούδι.

Μά τί φλύαρος άνθρωπος, Θεέ μου!... Φαντασθήτε ότι έπειτ' από μισή ώρα, ό κ. Γκαζι τά ήξερε πειά όλα κι' έξωμολογήθηκε κι' αυτός στον γηραιό του φίλο ότι άγαπούσε τή Μηλιά κι' ότι ή μόνη του έπιθυμία ήταν να τήν παντρευτή.

.....
Μετά ένα μήνα, ή καμπάνες τής Λάνδης άνήγγελλαν μιά μεγάλη έορτή. 'Όλοι οί κάτοικοι των περιχώρων βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι γύρω από τήν εκκλησία του κτήματος και, μεταξύ των άλλων, και ή οικογένεια του ένωμοτάρχου πού τήν είχε προσκαλέσει ό κ. Ντουμάν. Μιά ώραία άμαξα περιρίμενε τή νύφη πού τήν συνόδευαν ό κ. Ντουμάν κι' ό Γιαννάκης.

'Η Μηλιά, ντυμένη στα κατάλευκα, κάθησε κοντά στον θετό της πατέρα. Τί ώμορφα πού ήταν! 'Α, κανέναν δεν θα μπορούσε πειά ν' άναγνωρίση τήν παλιά ψαροπούλα, τήν μαυρισμένη από τον ήλιο και άδυνατισμένη από τις
(Συνέχεια στη σελίδα 55)

ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ,

παρακολουθήστε στην άντικρυνή σελίδα τó νέο μας άριστουργηματικό μυθιστόρημα

«Η ΦΛΩΡΕΤΤΑ»

της κ. Α. ZENNEBRAIY

που θα σας συγκινήση και θα σας γοητεύση περισσότερο και από τους «ΜΙΚΡΟΥΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ»

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

μέ καλό κόσμο και μπορούσε να τρώει κι' όσα γλυκά ήθελε. Μά εκείνη την εποχή της Γκιουζέππε δεν άρεσαν ούτε τὰ γλυκά, ούτε τὰ... ξυνά. Είχε αρχίσει να κυκλοφορή στον κόσμο, να χορεύει και να καταλαβαίνει την αξία της. Και μιά μέρα τέλος παράτησε το ταμείο, τὰ μειδιάματα τῶν τελατῶν και τὰ σημειώματα του καταστήματος και βγήκε στο θέατρο το Πάσχα του 1926.

Ἡ Κοίλα Γκιουζέππε όμως δεν εἶνε μόνο μιά καλή ἠθοποιός, αλλά και μιά καλή ἀδελφή. Χάρης σ' αὐτήν ἡ ἀδελφές της δεν δοκίμασαν τίς πικρίες της ζωῆς και μπόρεσαν να μεγαλώσουν με τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Μά κ' οἱ γονεῖς της εἶδαν στὰ γεράματά τους εὐτυχισμένες μέρες.

Ο κ. Β. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ

Ὁ Βασιλάκης ὁ Μεσολογγίτης εἶνε ἴσως ὁ πιὸ παραδοξὸς ἠθοποιός. Μόνος του δημιουργεῖ τούς ρόλους του κ' εἶνε δικές του ἡ περισσότερες ἐπιτυχίες του. Ἄλλωστε εἶνε ἀπὸ τούς πιὸ μορφωμένους ἠθοποιούς μας και ξεχωρίζει. Ὁ Β. Μεσολογγίτης κανένα δεν μιμείται και κανείς δεν του μοιάζει. Ἐχει χαρακτήρα και ζωηρὸ παίξιμο. Ἐν τούτοις ἀπὸ τούς ἀνθρώπους ποιὸν τὸν γνώριζαν ἀπὸ καιρὸ, κανείς δεν φανταζόταν ὅτι ὁ Μεσολογγίτης θὰ γίνονταν ἠθοποιός. Γιατί πράγματι ὁ «Βασιλάκης» ἀρχισε τὴν καριέρα του ἀπὸ φοιτητῆς της Νομικῆς και καλλιτεχνικὸς συνεργάτης τῶν φιλολογικῶν περιοδικῶν. Ὁ Μεσολογγίτης εἶνε γιὸς μιάς πολὺ καλῆς Ἀθηναϊκῆς οικογενείας και γι' αὐτὸ ποτὲ δεν κατάφερε να μάθῃ τὴν ἀξία του χρήματος. Τὰ ξόδευε κι' ἀγαποῦσε τρελλὰ τίς μποέμικες συναναστροφές, τὰ ρωμαντικὰ εἰδύλλια και τὴν ποίησι. Ἐγραφε δὲ πράγματι ὡμορφα ποιήματα και ἐξέδωκε και μιά ποιητικὴ συλλογὴ με τὸν τίτλο «Ὁ κῆπος με τὰ ἠλιοτρόπια». Ξαφνικά ὁ Μεσολογγίτης πῆρε τὴν ἀπόφασιν να βγῆ στο θέατρο.

— Θὰ κάνω, δήλωσε, τὸ Μωρίς Σεβαλιέ. Θ' ἀνεβῶ στὴ «Μάντρα» του Ἀττίκ.

Ἐγινε ἡ σχετικὴ ρεκλάμα ἀπὸ τούς συναδέλφους κι' ὁ Μεσολογγίτης ἔδρεψε τὴν πρώτη ἐπιτυχία του στὸν θλάμικο ρόλο του «Μωρίς Τσουβαλιέ»: Κεχριμπαρένιο κομπολογάκι, ρεμπουμπλικίτσα... «ἔξυπνη» και φρασεολογία της πλατείας τῶν Ἡρώων. Ὁ Β. Μεσολογγίτης εἶχε βρῆ πειὰ τὸ δρόμο του. Εἶχε γίνε ἠθοποιός. Ἐναν καιρὸ μάλιστα ἔγινε και θιασάρχης.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία του «Ἕλληνας Μωρίς Σεβαλιέ, του ἑκατὸ της ἑκατὸ Ἀθηναίου. Κι' ἀγαπάει τόσο τὸ ἐπάγγελμά του, ὥστε ὅταν κανείς του θυμίζει τὰ ποιήματά του και τὸν «Κῆπο με τὰ ἠλιοτρόπια» τὸν διορθώνει με τὸ καυστικὸ πνεῦμα του:

— Τὸν «Κῆπο με τὰ ἠλιοτρόπια», θὰ ἤθελες να πῆς!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ἌΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἡ ἱστορία της Ζαζᾶς Μπριλλάντη και ἄλλων ἠθοποιῶν.

ΤΟ "ΠΟΡΤ ΜΠΟΝΕΡ",

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 41)

τὴν ἐξώπορτα. Ὁ Πιέρ μόλις σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο μέσα στο γκαράζ, πήδησε κάτω κι' ἔτρεξε κοντὰ της.

— Τί τρέχει; Τί ἔχεις; τὴν ρώτησε.

Ἡ Κριστίν ἔσφιξε τὸ χέρι της πού κρατοῦσε τὴν πλάκα με τὸν Ἅγιο Χριστόφορο και στηρίχτηκε στὸν τοῖχο για να μὴ πέσῃ ἀπὸ τὴ μεγάλη της συγκίνηση.

— Τίποτε, ἀγάπη μου... ψιθύρισε. Δεν ἔχω τίποτε... Θὰ σοῦ πῶ... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω... Δεν ξέρεις πόσο φοβήθηκα, γιατί...

Μά δεν πρόφθασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσιν της, γιατί δίχως να τὸ δοῦν, ὅπως ἦσαν ἀγκαλιασμένοι, τὸ αὐτοκίνητο πού ὁ Πιέρ εἶχε ξεχάσει να κλείσῃ τὰ φρένα του, κύλησε θορυβιακά στὸν κατηφορικὸ δρόμο του κήπου κι' ἀπότομα τούς παρέσυρε και τούς δυὸ και τούς χτύπησε πάνω στὸν τοῖχο! Καὶ τούς δυὸ! Κι' ἐκείνη πού ἤθελε να ἐκδικηθῆ κι' ἐκείνον πού τὴν εἶχε προδώσει... Τὸ χτύπημα ἦταν ξαφνικὸ, δυνατὸ, ἀπότομο. Τὸ ἀνδρόγυνο βρῆκε τὸ θάνατο χωρὶς να το καταλάβῃ σχεδόν.

Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὰ δύο πτώματα βρέθηκε κατόπιν ἡ πλάκα με τὸν Ἅγιο Χριστόφορο: τὸ «πορτ-μπονερ» του αὐτοκινήτου...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Τ' ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 33)

ρά ἐρωτικά γράμματα και κάθε μέρα ἡ Λόλα του ἀπαντοῦσε στὸν ἴδιο τόνο... Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ὁ Γκαστὼν ἄφησε να μεγαλώσουν τὰ γένεια του και τὰ μαλλιά του κι' ἀπὸ ξανθὰ πού ἦσαν τὰ ἔβαψε μαῦρα. Ἐπειτα ἄλλαξε τούς τρόπους του, τὸ ντύσιμό του και τὴ φωνή του κι' ὅταν βεβαίωθηκε πειὰ ὅτι ἡ μεταμόρφωσις ἦταν ἀριστουργηματικὴ, ξαναγύρισε στο Παρίσι. Συνάντησε τότε τὴ Λόλα και ἀρραβωνιάστηκαν. Ἡ Λόλα, φυσικά, δεν κατάλαβε τίποτε, γιατί ὁ Γκαστὼν ἦταν γεννημένος για ἠθοποιός. Ἐπειτα ἦρθε πάλι τὸ λεπτὸ ζήτημα τῶν ἐπιπλῶν. Ἡ Λόλα δάγκωσε λίγο τὰ χεῖλη της ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Μουτουνὲ εἶχε κιόλας ἔτοιμο ἕνα ἐπιπλωμένο διαμέρισμα. Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της δεν δίστασε να τῆς πῆ ὅτι τὰ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ κάποιον γνωστὸ του. Ἡ Λόλα τὰ εἶδε, κατάλαβε πὼς ἦταν ἀπὸ τὸ κατὰστημά της και πὼς κάποιος ἀπὸ τούς πολλούς ἀρραβωνιαστικὸς της — τί συμπρωσις! — θὰ τὰ εἶχε πουλήσει του Μουτουνὲ, και για να τὰ ξεφορτωθῆ, του εἶπε καθαρά και ξάστερα πὼς δεν ἤθελε μεταχειρισμένα ἐπιπλα στο σπίτι της. Ἐπειτα του πρότεινε να τὰ πουλήσουν. Και πρόσθεσε:

— Ξέρω ἕνα πρόσωπο, πού θὰ θελήσῃ δίχως ἄλλο ν' ἀγοράσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ παλιοπράγματα. Μά, για τὸν κόπο μου, θὰ μοῦ δώσῃς χίλια φράγκα...

Τὸ πρόσωπο πού ἤξερε ἡ Λόλα ἦταν ὁ Ἄνρι Μπρελάν, ὁ ἄλλος ἀρραβωνιαστικὸς της. Ὁ Ἄνρι δεν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση και δέχθηκε να τ' ἀγοράσῃ για δεκαοχτὼ χιλιάδες φράγκα. Ἐπειτα τῆς ἔδειξε ἕνα μάτσο χρεώγραφο, τῆς ἐξήγησε ὅτι δεν εἶχε ρευστὸ χρήμα και τὴν παρακάλεσε να τὰ πληρώσῃ ἐκείνη με τὰ χρήματά της, για να μὴ χάσουν τὴν εὐκαιρία. Ὑστερα, φυσικά, θὰ τῆς ἔδινε ἐκείνος τίς δεκαοχτὼ χιλιάδες. Τῆς εἶπε μάλιστα να κἀνὴ τὸ συμβόλαιο τῆς ἀγορᾶς στ' ὄνομά της, ἀφοῦ θὰ γινόταν σὲ λίγο γυναίκα του κι' ἔτσι ὅλα τὰ πράγματα θὰ ἦσαν δικὰ της.

Ἡ Λόλα, ὀλόχαρη, σήκωσε δεκαοχτὼ χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τίς οικονομίες της και τίς πῆγε θριαμβευτικά στὸν Μουτουνὲ. Τὸν πληρώσε ἀμέσως, κράτησε χίλιες δραχμές για τὸν κόπο της και πῆρε τὰ ἐπιπλα. Ἐπειτα του εἶπε:

— Τὸ ἀπόγευμα να πάμε ν' ἀγοράσουμε τὰ δικὰ μας...

— Εὐχαριστῶ, μιά φορὰ τὴν ἔπαθα!... τῆς ἀπάντησε ὁ Μουτουνὲ με τὴ φωνὴ του Γκαστὼν...

Ἡ Λόλα ξαφνιαστικὴ, τὸν κύτταξε βαθεῖα στὰ μάτια, κατάλαβε τὴν μεταμόρφωσιν και πρασίνισε ἀπὸ τὴ λύσσα της. Μά δὲ μόρεσε να κἀνὴ τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα και να φύγῃ.

Ἡ Λόλα τότε ἔτρεξε στο σπίτι του Ἄνρι.

— Πρέπει να παραλάβῃς τὰ ἐπιπλα... του εἶπε.

— Ποιὰ ἐπιπλα; ἔκανε ἐκείνος μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Δεν εἶνε δικὰ μου... Εἶνε δικὰ σου! Ἐσὺ τ' ἀγόρασες. Ἄλλωστε διαλύω τούς ἀρραβῶνες μας πρὶν με παρατήσῃς κι' ἐμένα, ὅπως παράτησες τὸν Γκαστὼν. Εὐτυχῶς πού στάθηκε καλὸς φίλος και με εἰδοποίησε!...

Ἡ Λόλα αὐτὴ τὴ φορὰ δεν ἀνθεξε και λιποθύμησε. Ἐπειτα, ὅταν συνῆλθε, ἄλλαξε ἐπάγγελμα κι' ἔγινε μιά φρόνιμη δακτυλογράφος.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 42)

στερήσεις. Μόνον τὰ μάτια της, τὰ ἐκφραστικὰ γαλανὰ μάτια της, εἶχαν ἀλλάξει. Σ' ὅλα τ' ἄλλα εἶχε μείνει ἡ ἴδια.

Πῆγαν στὴν ἐκκλησία κι' ἐκεῖ εὐλογήθηκαν οἱ γάμοι με κάθε ἐπισημότητα. Κ' ἡ Μηλιά ξαναγύρισε στὴ Λάνδη ὡς κυρία Γκαζὶ ντὲ Κεντράκ, στο πλευρὸ του συζύγου της.

Μετὰ ἕνα χρόνο, ὁ Γιαννάκης ἔδωσε ἐξετάσεις και μῆθε στὴ Ναυτικὴ Σχολή. Ὁ Εὐτύχιος ἔφυγε για τὴν Ἀφρικὴ ὡς ἀξιωματικὸς τῶν Σπαχήδων. Κι' ὁ κ. Ντουμάν χαιδεύει τώρα στὰ γόνατά του τὸ παιδάκι της Μηλιάς, ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι πού τῆς μοιάζει πολὺ.

Ἡ Εὐτυχία κατοικεῖ στὴ Λάνδη και δεν θὰ τὴν ἀφήσῃ ποτέ.

Και ὁ Ζοζὸς; θὰ ρωτήσετε. Ὁ Ζοζὸς λοιπὸν κλαίει ἀπὸ τὴ χαρὰ του κάθε καλοκαίρι πού γυρίζει ὁ Γιαννάκης και ἀπὸ τὴ λύπη του κάθε φθινόπωρο πού φεύγει πάλι...

Κι' ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ δεν βλέπει τὴν ὥρα πού θὰ του φέρῃ γράμμα ὁ ταχυδρόμος ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο του Γιαννάκη...

ΤΕΛΟΣ